

ALPENS ROS

1. Uppå Alpens högst belägna spira,
dit som ingen mänsklig fot kan gå,
där syns Alprosen sina stänglar vira
inuti bergens högst belägna vrå

2. Uti dalen växte upp en blomma,
ja, lika skön som alpens fagra ros
Så många friare till henne komma
och alla ville äga alpens ros

3. Den blomman var en ung behaglig tärna,
en dotter till den rike Conrad Mo
Men hon följde ingen lycklig stjärna,
för högmod uti hennes hjärta bo

4. Ack, I blommor, suckade hon ofta,
den som finge äga er en stund
Och så känna huru skönt I dofta
och trycka blott en kyss på eder mun

5. Så hon tänkte då en yngling sade:
"Hör du Elin vill du bli min brud?
Allt mitt guld jag för din fot nedlade
och klädde dig i alpens blomsterskrud."

6. "Nej", hon sade, "ingens brud jag bliver,
förr än som han mig ett löfte ger
Och det är, att han mig en alpros giver,
"En enda blott, jag fordrar icke mer

7. Säg, Kuno, har du mod att detta göra,
så ville jag för evigt bli din brud.
Må Herrans hand dig uppå berget föra
Farväl! O, Kuno om du lyckas kan."

S.Och Kuno klättrar upp för bergets klippa,
till han kom dit där blomman slagit rot
Hans enda handtag var en blomster knippa
och på en tuva stödde han sin fot

9. "Elin, se här har du dina blommor!
Men vad är det? En alpros vit som snö
Elin, vänta, se nu snart jag kommer
Min Gud! jag faller, låt mig icke dö!"

10. Så han ropte, då han störtar neder
ifrån bergets högst belägna topp
Uti dalen ligger blott hans kläder
och hans rysligt sönderslagna kropp

11. Elin ville skynda hän från gillet
När hon fick se den döde, då hon skrek
"O, store Gud! Nu har jag själv förspillt
livet för den som nu jag älskade"

12. Elins fader även kom till stället,
då döden allt förenat båda två
Och hela byn med honom tårar fällde
Ett brudpar döden gjorde dem ändå

13. Nu ej pennan här må längre rita
uppå kvinnors trots och övermod
Alpens rosor äro ej mer vita,
de äro färgade av Kunos blod